

možno proplácet pouze pro určité rostliny nebo kategorie chovných zvířat. Doplnkové platby by měly být poskytnuty za vyšší standardy ekologického výkonu.

2. Povzbuzovat lokalizaci místo globalizace, podporovat lokální diverzitu v zemědělství

Mezinárodní obchod by měl v rámci SZP ztratit své privilegované postavení. Nová SZP by už neměla mít za cíl podporovat dobývání světových trhů, ale měla by dát vysokou prioritu místnímu a regionálnímu obchodu a podporovat infrastrukturu nezbytnou pro místní zpracovatelské firmy a pro marketing.

3. Více finančních prostředků pro obnovu venkova (2. pilíř SZP)

Druhý pilíř je třeba posílit a zreformovat tak, aby se zlepšily dopady na životní prostředí. Největší část podílu určeného v rozpočtu na obnovu venkova by se měla vyhradit pro agroenvironmentální programy. Tyto programy by se měly restrukturovat tak, aby vytvářely pobídky k vyšší ekologické ochraně, ochraně přírody a slušnému zacházení se zvířaty. Tato úprava - tj. omezení financí pro první pilíř a jejich přesun pro druhý pilíř (který zatím dostává jen 10 % zdrojů) - by měla být závazná.

4. Zelená daňová reforma, aby se tak zajistilo, že platit bude ten, kdo znečišťuje

Zelená daňová reforma by měla odstranit některá z daňových břemen dopadajících na práci a zavést a postupně zvyšovat daně za dopravu a chemické vstupy (eko-zdanění), aby se tak zajistilo, že ten, kdo platí, bude ten, kdo znečišťuje.

5. Omezit moc agrobyznysu a zpracovatelského průmyslu

Současný potravinářský systém se vyznačuje vzrůstající dominancí malého počtu obchodníků, distributorů a zpracovatelů potravin, kteří jsou schopni vnucovat společnosti své vlastní zájmy a stávat se těmi, kdo rozhodují o zemědělství a potravinářském systému. EU by měla zformulovat politiky, které by posílily zodpovědnost firem a bránily by monopolnímu postavení na trhu. Tyto politiky by měly zahrnovat i omezení podílu na trhu pomocí pravidel hospodářské soutěže.

6. Rovné podmínky pro přijímání nových členských států EU

Proces přijímání dalších členů by měl být založen na principech rovnosti a partnerství. Změnit nové členské státy v exportní trhy pro patnáctku nepředstavuje cestu vpřed. Přátelé Země požadují stejný přístup vůči sedláckům v patnáctce a v nových členských státech od samého počátku: podpory se mají udělovat za přísných ekologických podmínek a prioritu má mít kvalitní zemědělství a lokální diverzita potravin.

7. Zavést spravedlnost do mezinárodního obchodu

Podpory exportu se musí postupně utlumit, stejně tak jako dumpingové ceny zemědělských produktů na světových trzích. EU musí skončit s požadavkem otevírání trhů rozvojových zemí, protože to ohrožuje bezpečnost potravin. Přátelé Země podporují princip potravní suverenity národů v zemědělské politice. To znamená, že mezinárodní obchodní dohody nesmějí oslabit národní zájmy týkající se sociálních nebo ekologických aspektů potravin a zemědělství. Současné smlouvy WTO se musí změnit tak, aby jednotlivým zemím umožnily dát prioritu místní produkci potravin určených pro místní potřeby a čerpajících z místních zdrojů.

(Pramen: www.ChooseFoodChooseFarming.org)

Přeloženo z anglické verze z 3. 6. 2002 s přihlédnutím k německé verzi z 18. 6. 2002.

Doporučení pro konvent o budoucnosti Evropy, 24. – 25. června 2002

(A Rural Future for the Larger Europe - Recommendations Document to the Convention on the Future of Europe) 24. – 25. June 2002

Evropský zemědělský konvent

Evropský zemědělský konvent (dále EZK, z anglického European AgriCultural Convention, zkratka: EACC) byl založen proto, aby poskytl občanské společnosti platformu, ve které by bylo možné formulovat řešení pro evropské zemědělství a obnovu venkova v rozšiřující se Evropě a aby se tím umožnilo politikům a ministrům společně s organizacemi občanské společnosti, nevládními organizacemi, organizacemi farmářů stejně jako spotřebitelů, experty na zemědělství a obnovu venkova a řadovými občany setkávat se na jednom společném fóru a diskutovat naši společnou budoucnost. Tento tvořivý a inovativní přístup využil podnětů z regionálních pracovních skupin z celého kontinentu a v neposlední řadě i příspěvků od nynějších i budoucích zájmových skupin. Vyjednávání, které se odehrávalo formou veřejného kulatého stolu, se zúčastnili zástupci občanské společnosti, Giscard d'Estaing a řada ministrů z celé Evropy. Konalo se na půdě Evropského parlamentu a navazovalo na ně jednání pracovních skupin, ze kterých vyplynula doporučení pro Konvent o budoucnosti Evropy a také pro Evropskou komisi ohledně střednědobé reformy a projektu reformy Společné zemědělské politiky (anglicky Common Agricultural Policy, zkratka: CAP). Evropský zemědělský konvent se odehrává pod patronátem předsedy a místopředsedy výboru evropského parlamentu pro zemědělství a obnovu venkova, Josepha Daula a Wilhelma-Friedricha Graefe zu Baringdorf a dostává se mu vřelé podpory od předsedy Evropského konventu o budoucnosti Evropy Giscarda d'Estaing.

Dokument je rozčleněn do pěti hlavních kapitol:

A. SMLOUVA O UDRŽITELNÉM ROZVOJI

B. INTEGROVANÝ A TERITORIÁLNÍ PŘÍSTUP K OBNOVĚ VENKOVA

C. BUDOUCÍ SPOLEČNÁ POLITIKA PRO ZEMĚDĚLSTVÍ A VENKOV (SPZV, anglicky Common Agricultural and Rural Policy, zkratka: CARP)

D. PROCES ROZŠÍŘOVÁNÍ EU A MULTIKULTURÁLNÍ SPOLEČNOST

E. EVROPSKÉ INSTITUCE

(Pasáže v kurzívě představují doporučení pro Konvent o budoucnosti Evropy.)

A. SMLOUVA O UDRŽITELNÉM ROZVOJI

1. Víze: Evropský konvent o budoucnosti Evropy (dále „Konvent“) může a měl by poskytnout dlouhodobý výhled na budoucnost Evropy a EU. Měl by přinést jasnou vizi, čím by se měla Evropa stát v průběhu dalších dvaceti let, až Unie zahrne velkou část evropského kontinentu. *Jeho doporučení institucí a nástrojů pro budoucí EU by měla být výrazně vedena touto vizí a ne jenom prostředředními tlaky, jímž Unie právě čelí.*

2. Multifunkční role: Evropská smlouva by měla být podrobena revizi, aby tak bylo možno vzít v úvahu měnící se roli evropského zemědělství a lesnictví a zahrnout jako cíl udržitelný rozvoj venkovských oblastí. *Současný důraz na růst zemědělské produkce je třeba přesunout na systém, který umožní zemědělcům dosahovat dostatečného příjmu při konstantní úrovni výstupů (takzvané zodpovědné výnosy) a přitom neustále zlepšovat kvalitu potravin a dalších produktů*

a služeb. Budoucí EU by měla chránit veřejné statky i veřejné služby, které zemědělství poskytuje mimo rámec produkce potravin.

3. Nová práva: Evropská charta základních lidských práv by měla obsahovat i právo všech občanů na zdravé potraviny a na transparentní informace o jejich výrobě a jejich bezpečnosti. Dále by měla charta zahrnovat i právo na zdravé prostředí a čistou vodu a právo produkovat a spotřebovávat potraviny, které neprošly genovou manipulací, a rovněž právo těch, kdo tyto veřejné statky produkují a poskytují, na přiměřenou odměnu.

4. Hnací síla pro mír, spravedlnost a stabilitu: EU by se měla stát hnací silou pro mír, rovnost, bezpečnost a spravedlnost po celém světě. Celá Evropa by na základě solidarity a soudržnosti měla být schopna brát vážně rozdíly mezi jednotlivými národy a regiony, jež se vynoří v rozšiřující se Unii. Měla by také uplatňovat tyto zásady ve svých vztazích s okolním světem a usilovat o trvalé snižování nerovností mezi kontinenty a zeměmi, se zvláštním důrazem na bídu v rozvojových zemích. Pro tento účel by EU měla navrhnout Smlouvu o udržitelném rozvoji, ve které by stanovila své globální odpovědnosti jak pro své občany v rozšířené Unii, tak pro své partnery v multipolárním světě. Měla by navrhnout měřitelné, transparentní, smysluplné a účinné indikátory, které by braly v úvahu rozhodující předpoklady dlouhodobého ekologického, socio-kulturního a ekonomického rozvoje.

5. Role multifunkčního zemědělství: Zemědělství by se mělo chápat jakožto rozhodující podmínka blahobytu obyvatel a společenství na venkově a všech aktivit vytvářejících přidanou hodnotu, ať už zemědělské produkci předcházejí nebo na ni navazují. Smlouva o udržitelném rozvoji by měla zejména zdůraznit význam evropských venkovských oblastí a novou úlohu multifunkčního zemědělství při zajišťování bezpečnosti a vysoké kvality všech potravin produkovaných v Evropě.

6. Podpora občanské společnosti: Dlouhá tradice demokracie v Evropě ve spojení s hrdostí jednotlivých národů a etnických skupin směřují k Evropě, ve které budou nositeli iniciativy především občané a nejen vlády nebo mezivládní instituce. Po celé Evropě by se měla uvolňovat podnikavost a energie lidí na lokální úrovni, aby se chopili svých vlastních osudů. Proto by Evropská charta základních lidských práv měla zahrnout i právo společenství, regionů i národů na sebeurčení v evropském rámci solidarity a soudržnosti. Jednotlivé vlády a EU by měly učinit aktivní kroky, aby podpořily občanskou společnost, měly by podporovat participativní demokracii a také zakládání a aktivity nevládních organizací ve venkovských oblastech v Evropě, a zejména pak v budoucích nových členských státech. Je třeba zavést nástroje pro lepší komunikaci mezi občany a vládami, aby se tak zabránilo nadměrnému vlivu různých lobbistických skupin.

B. INTEGROVANÝ A TERITORIÁLNÍ PŘÍSTUP K OBNOVĚ VENKOVA

1. Souvislosti: Více než čtyři pětiny rozlohy Evropy a takřka polovina jejího obyvatelstva patří do venkovských regionů. Úlohou těchto regionů je zajišťovat životní prostor a obživu pro stovky milionů lidí. Zajišťují i většinu potravin a mnoho dalších produktů, stejně jako prostor pro rekreaci. To vše by se mělo považovat za právo všech evropských občanů. Kromě toho jsou venkovské oblasti Evropy velkou atrakcí pro návštěvníky z jiných částí světa.

2. Odlišná řešení pro různé oblasti: Evropské venkovské oblasti jsou vysoce diferencované a plní rozmanité funkce, které předpokládají respektovat specifika každé oblasti. Obnova venkova a jeho rozvoj jsou integrální součástí regionálního rozvoje, který respektuje specifika venkovských oblastí ve srovnání s vlastnostmi měst a městských aglomerací. Proto je potřebný integrovaný a teritoriální přístup k plánování a správě těchto oblastí.

3. Teritoriální přístup: Teritoriální správa a samospráva znamená politicky respektovat regiony, ve kterých se místní identita stává významnou silou lokálního rozvoje v rámci globalizované světové ekonomiky. Teritoriální správa a samospráva by měla dát vzniknout nové generaci integrovaných územních plánů a programů pro venkovskou Evropu, které by se opíraly o zkušenosti z nedávných let a užívaly by vhodných institucionálních, právních a finančních nástrojů. Společná politika pro venkov by měla být integrální součástí konzistentního víceúrovňového rámce „územního řízení“, který by se opíral o princip subsidiarity.

4. Horizontální a vertikální partnerství: Plány a programy by měly klást velký důraz na horizontální a vertikální partnerství mezi národní vládou, zemskými vládami a místní samosprávou, jakož i na lokální partnerství mezi veřejným, soukromým a dobrovolným sektorem. V tom se lze opírat o zkušenosti z programu LEADER. Územním partnerským vztahům by měla být poskytnuta nezbytná legitimita, respekt a také prostředky umožňující plánovat, implementovat a řídit udržitelný rozvoj ve venkovských oblastech. Je třeba zásadně zrevidovat regionální distribuci zdrojů, a to na základě nové typologie venkovských oblastí a proporčního systému kofinancování, který bere v úvahu hustotu obyvatel, socioekonomickou situaci a specifické zvláštnosti nebo potřeby.

5. Inovativní řešení a sítě: Plány a programy by měly usnadňovat inovativní řešení za podpory přiměřených výzkumných aktivit a fungujících sítí uvnitř venkovských oblastí a mezi nimi. Je třeba podporovat iniciativy „zdola“ a participativní rozhodování odpovídajícími strukturami a aktivitami „shora“. V nových partnerských vztazích je třeba vidět prostředky, jimiž bude možné provádět institucionální reformu. Zvláštní pozornost je třeba věnovat posilování místních veřejných infrastruktur, zakládání a podpoře malých podniků a vytváření příležitostí pro mladé lidi spojovat jejich vlastní životní plány s perspektivami regionů, ve kterých vyrůstají.

6. Rozvíjení lidského kapitálu: Budoucí venkovská Evropa bude Evropou sítí a spoluprací. Venkovské oblasti bychom měli chápat jakožto „učící se regiony“, jejichž aktérům se dostává systematické podpory při akumulaci lidského kapitálu v podobě poznání a zkušenosti. Nové informace a komunikační technologie by měly usnadnit „sítě pro rozvoj kapacit“. Venkovské programy by měly napomoci při posilování vazeb mezi venkovskými oblastmi, a to jak uvnitř EU, tak i navenek, měly by posílit strategickou roli venkovských měst a vytvořit tvořivé vazby s městskými centry a metropolitními oblastmi.

C. BUDOUCÍ SPOLEČNÁ POLITIKA PRO ZEMĚDĚLSTVÍ A VENKOV (SPZV)

1. Mění se krajina: Zemědělství a lesnictví byly a nadále budou základem pro formování diversity identit, kultur a tradic Evropy. Avšak zemědělství a lesnictví procházejí radikální změnou, která je reakcí na levná fosilní paliva, moderní techniku, globální obchod a nejnověji na zájem veřejnosti o kvalitu potravy, lidské zdraví, slušné zacházení se zvířaty, přírodní dědictví a o rekreační hodnoty venkovských krajín. Evropa potřebuje zemědělství a lesnictví v jejich duální roli jakožto archivu minulosti a laboratoře pro budoucnost: je na ně potřeba pohlížet jako na - doslova - „primární sektor“, který vede k udržitelnému rozvoji v Evropě.

2. Ekonomická, sociální a environmentální udržitelnost: Budoucí Společná politika pro zemědělství a venkov (SPZV) by se měla zaměřit na obecně platné principy udržitelného rozvoje. Měla by zajistit životnost zemědělské produkce v Evropě a životní vyhlídky mladých zemědělců, chránit environmentální zdroje jako půdu, vodu a biodiverzitu, zajišťovat zdravé potraviny a rovněž slušné zacházení se zvířaty. Měla by uvést do života princip, podle něhož platí znečišťovatel, posílit místní ekonomiky a drobné infrastruktury, posílit navazující zpracovatelské podniky a regionální distribuční kanály, zabezpečit prosperitu vesnických společenství i měst, respektovat

kulturní identity a integritu národů a sloužit jejich ekonomickým, sociálním, kulturním a environmentálním potřebám.

3. Podmíněná veřejná podpora a veřejné služby: Podmíněná veřejná pomoc zemědělství by měla být využita proto, aby se zajistilo, že již samy zemědělské činnosti budou vytvářet pozitivní vnější environmentální, sociální a kulturní efekty, čímž se sníží veřejné náklady. Tam, kde zemědělci vytvářejí přidanou hodnotu v podobě veřejných statků, měli by za to být odměňováni. Vytváření nebo udržování pracovních míst by mělo být považováno za hlavní kritérium pro poskytnutí podpory.

4. Reforma rozvojových nástrojů: V současnosti je silná potřeba radikální reformy všech hlavních nástrojů, které se dnes v EU používají na podporu sociálního a ekonomického rozvoje - od SPZV a Evropského fondu pro zemědělskou orientaci a garanci přes strukturální fondy po Evropský sociální fond a Evropský fond pro regionální rozvoj. Bude nutné jasně rozlišit mezi prvky zemědělského a venkovského rozvoje, které jsou nyní v rámci SPZV sloučeny, zrušit předěl mezi Fondem pro regulaci obnovy venkova a Fondem pro sociální a regionální rozvoj a vytvořit nástroje, které budou daleko bezprostředněji naplňovat základní potřebu teritoriálního a integrovaného přístupu přímo v místě produkce a zároveň vyhovovat redistribučním záměrům spojeným se soudržností. Politiky pro zemědělství a pro venkov by měly být těsněji spjaty s environmentálními politikami.

5. Kritéria kvality: Nástroje SPZV by měly zajistit přiměřenou a odpovědnou hladinu kvantitativní produkce potravin a neustálé zlepšování kvality a hygieny. Tato kritéria kvality by měla odpovídat odlišným strukturám evropských farem a zemědělských podniků, místo aby se na rodinné farmy a zemědělské podniky přenášely obecné standardy z velkých podniků. Regulační systémy by neměly bránit trvalému uchování tradičních místních řemesel a využívání diverzity kulturních rostlin a domácích zvířat. Patentní přihlášky nesmějí ohrožovat práva místních lidí a sdružení pěstovat nebo chovat reprodukovat a prodávat tyto - většinou ohrožené - druhy a odrůdy.

6. Spravedlivé vztahy s rozvojovými zeměmi: Předpisy v nové SPZV by měly být v souladu se závazky Evropy vůči rozvojovým zemím. EU by měla přestat podporovat vývoz evropských potravin - často těch, které jsou pod úrovní domácích požadavků na kvalitu - do rozvojových zemí. Měla by zastavit vývoz pesticidů a dalších toxických materiálů, které nevyhovují standardům Unie, a měla by zavázat firmy se sídlem v Evropě, aby dodržovaly evropské standardy všude tam, kde působí. Měla by uzat potřebu rozvojových zemí hledat si trhy pro své potravinové produkty a v rámci Světové obchodní organizace (WTO) by měla přesvědčovat ostatní vyspělé země, aby se připojily k tomuto názoru.

7. Biotechnologický výzkum: Evropský výzkum na poli biotechnologie a lidského genomu by měl držet krok s tímto výzkumem v dalších zemích, avšak měl by také aplikovat nové názory a znalosti, jež vyplývají z vysokých etických standardů a z principů udržitelného rozvoje. To neznamená přejít k čistě defenzivní strategii: Mělo by se to stát předzvěstí odpovědného managementu globální inteligence.

8. Spolurozhodování: Evropský parlament by měl získat právo na spolurozhodování a na povinné zjišťování souhlasu s rozpočtem. Národní a regionální parlamenty by se měly angažovat v procesu „šití na míru“ a zprovoznění v rámci SPZV jednotlivých členských států. Všichni členové rozšířené EU mají právo účastnit se rozhodovacích procesů směřujících k budoucí SPZV.

D. PROCES ROZŠÍŘENÍ EU A MULTIKULTURÁLNÍ SPOLEČNOST

1. Nová EU: Blížící se přijetí nových členských států je významným stádiem velkého politického projektu jak dosáhnout mírového sjednocení kontinentu. Evropa budoucnosti bude Evropou

diverzity a multikulturality. Je třeba respektovat rozmanité tužby a potřeby národů společenství a zemí, stejně tak jako jejich spravedlivá práva na přístup k základním zdrojům, na seberealizaci v individuální rovině, na svobodné vyjadřování jejich kulturních hodnot a na účast v demokratických institucích a při rozhodování. Zvýšená mobilita v Evropě i mezi Evropou a ostatním světem nepřestává transformovat demokratické struktury a klást nároky na institucionální a politické schopnosti členských států integrovat etnické, kulturní a náboženské menšiny. Je zde velká odpovědnost pomáhat Evropanům seznamovat se se vším, co je jim dosud neznámé.

2. Imigrace: EU bude nadále cílovým místem pro migranty, z nichž mnozí budou pracovat v zemědělství. EU by si měla uvědomit, že by měla napomáhat rozvojovým zemím v jejich snahách o udržitelný rozvoj zejména na jižní polokouli a to tím, že bude posilovat demokracii, vytvářet spravedlivé obchodní vztahy a bránit degradaci životního prostředí nebo se jí snažit napravovat.

3. Rovnost a partnerství: Vztah mezi nynějšími členskými státy Unie a kandidátskými zeměmi by měl být vztahem rovnosti a partnerství, podobně jako ve velkém podniku. Mělo by se s nimi zacházet stejně jako se stávajícími členy, ať už jde o sféru rozhodování, formulování politik nebo o systém finančních podpor, a to ihned od okamžiku vstupu nebo po formální přechodné fázi v průběhu několika málo let po připojení.

4. Naléhavost změny a připravenost na ni: Rozšíření EU je významnou a naléhavou záležitostí jak pro EU, tak pro kandidátské státy. Ty přinesou do EU ohromnou diverzitu jedinečných krajín, kulturních hodnot a výrazových projevů, lidských zdrojů, sociálních sítí a ekonomických potenciálů. Díky své nedávné historii mají za sebou zkušenost života v transformující se kultuře, stejně tak jako zkušenost se zvládáním radikálních změn. Je možné, že dokáží reformy přijímat i integrovat snáze než nynější členské státy.

5. Nedostatek kapitálu: Kandidátské země však mají nedostatek finančního, lidského a organizačního kapitálu: chudoba je rozšířena zejména ve venkovských oblastech, mnoho půdy leží ladem. Jejich politická kultura trpí nedostatkem demokratických tradic. Následkem toho naléhavě potřebují inovativní - a pravděpodobně i experimentální - integrovací rozvojové programy, které budou přizpůsobeny místním podmínkám. Rozhodovací procesy „zdola“ by měly být významně podporovány odpovídajícími inovativními politikami „shora“.

6. Jediněčná šance rozvíjet nové systémy: EU by si měla uvědomit, že je zde jedinečná šance, již přinesl proces rozšiřování, jak zároveň splnit naději a tužby milionů Evropanů a přitom vyzkoušet nové podpůrné systémy. Tyto systémy by měly integrovat zájmy zemědělství, obnovy venkova, ochrany životního prostředí a udržování krajiny. Nové členské státy potřebují transparentní, nezbytné a flexibilní podpůrné systémy, místo aby přejímaly plánovací, programové a finanční struktury, které se nynější členské státy pro jejich nedostatky snaží modifikovat.

7. Dynamika, transparentnost a efektivita: Konvent se musí zaměřit na zdůraznění na rychlý rozvoj aktivit, transparentnosti a efektivitu. Péče Evropské komise o finanční odpovědnost a o přísný audit způsobuje politováníhodná zpoždění v realizaci programů a nechotu chopit se iniciativy nebo ji přenechat jiným. Je proto mnoho důvodů pro reformu role EU ve sféře regulací týkajících se například hygieny a dalších standardů v zemědělství a ve zpracování potravin. V EU by se měl přesunout důraz na transparentnost, s jakou producenti deklarují původ svých produktů, aby tak spotřebitelé mohli posoudit, co si koupí.

8. Multifunkčnost: Kandidátské země potřebují Společnou politiku pro zemědělství a venkov, která by se zakládala na multifunkčnosti spíše než na intenzifikaci zemědělství, potřebují kurzy pro zemědělce, zlepšování infrastruktury a mikroúvěry pro malé zemědělské podniky. V acquis

*communautaire by se neměla spatřovat překážka, ale spíše vzorový soubor standardů, jichž by se mělo postupně dosahovat a které by se případně měly upravovat, a to jak před vstupem do Unie, tak po něm. Je třeba aktivně podporovat nejenom získání *acquis communautaire*, ale také připravovat ke vstupu do vlastních programů EU. Zejména by bylo třeba nabídnout podporu programům, které jsou obdobou Regulace obnovy venkova a programu LEADER+.*

E. EVROPSKÉ INSTITUCE

1. EU by toho měla dělat méně, ale lépe: Přestavba instituce je nejsnazší, začne-li se od shora. EU by měla být příkladem ve snahách o efektivní integraci sektorových politik ve své vlastní správě. Konvent by v úvahách o budoucí institucionální formě Unie měl mít na mysli, že je zde proto, aby byl prospěšný pro občany Evropy, a že ti k němu musí mít snadný přístup a musí být pro ně přehledný. Hluboká restrukturační vedoucí k lepší horizontální integraci generálních direktorátů by měla být krokem k uplatnění principů, které byly formulovány v Bílé knize Evropské komise o správě a samosprávě v Evropě. Napomohlo by to při efektivnějším formulování politik a byl by to i koherentnější obraz pro ostatní svět.

2. Transparentnost a odpovědnost: Rozšířená EU, která se bude skládat z dvaceti sedmi nebo více zemí, bude potřebovat jasné a transparentní rozhodovací struktury a procesy managementu. Konvent by měl přijít s jasnou vizí toho, jaký druh úkolů se dá realizovat na úrovni Evropy a kterých úkolů (viděno z hlediska občana nebo podniku) lze lépe dosáhnout na úrovni národní, regionální nebo lokální. Ve snaze o decentralizaci správy a samosprávy by se větší počet evropských institucí a agentur měl rozmístit do různých částí Unie. Nové členské státy by měly přijmout instituce EU v co nejkratším čase po formálním přijetí.

3. Potřeba společných pravidel: Z dlouhodobého hlediska povede formulování rámců politik pro teritoriální programy na úrovni EU k úspěšným výsledkům v regionech pouze za podmínky, že bude celá škála teritoriálních úrovní (evropské, národní, regionální a lokální) propojena a koordinována na základě podobných, jednoduchých, transparentních a flexibilních pravidel. Podoba těchto rámců by měla ztělesňovat ducha projektu evropské integrace - a tedy být něčím daleko závažnějším než jenom správnými procedurami.

4. Síť: EU by se měla snažit povzbuzovat zakládání a životnost velkého množství sítí, které budou umožňovat solidaritu, kulturní výměnu a společné sdílení kompetencí. Místním a regionálním partnerstvím mezi veřejnou a privátní sférou by se měly poskytnout větší kompetence pro projednávání a řešení problémů uvnitř regionů a mezi nimi. Tato partnerství by měla mít k dispozici zdroje, které by jim umožnily aktivně se účastnit v nadregionálních a v nadnárodních sítích, jež jsou inspirovány společným cílem učit se od sebe navzájem. V těchto partnerstvích a sítích by měly klíčovou roli sehrát nevládní organizace.

5. Principy spolupráce: Teritoriální spolupráce v rámci rozšířené Evropy a s ostatními částmi světa by měla být založena na principech solidarity, partnerství a rovné soutěže. Tato spolupráce by se měla odehrávat co nejvíc bezprostředním a decentralizovaným způsobem, taktně povzbuzována a podporována evropskými institucemi.

6. Mezinárodní závazky: Evropa by se měla snažit o široký konsensus v přístupech a stanoviscích vůči mezinárodním jednáním a celosvětovým smlouvám týkajícím se globálních záležitostí, jako je prostředí, distribuce bohatství, rovnost pohlaví a příležitostí, nové rozvojové modely a úloha globálních multilaterálních institucí. V průběhu jednání WTO by EU měla zastávat integrovaný přístup k obnově venkova jakožto celosvětové nezbytnosti a hájit oprávněná sociální práva občanů rozvojových zemí.

7. Pokračování v inovativním dialogu: Široká účast a živé diskuse před zemědělským Konventem i v jeho průběhu by měly podnítit evropské představitele k tomu, aby prostřednictvím internetu a periodických setkání podporovali trvalé dialogické fórum věnované strategickým otázkám Společné politiky pro zemědělství a venkov. Je třeba nalézt rovnováhu mezi zvažováním partikulárních zájmů a účastí představitelů široké obce zemědělců, venkovanů, evropských občanů a spotřebitelů. Evropské instituce by měly usnadnit toky relevantních informací ve všech směrech - zdola, shora i horizontálně, aby tak mohla vznikat nová kultura dialogu.

8. Spolurozhodování: Evropský parlament by měl mít možnost spolurozhodovat v otázkách formulování i finančního zajištění Společné politiky pro zemědělství a venkov v rozšířené Evropě. (Pramen: www.agriculturalconvention.org)